

Fanhysteri og manglende virkelighedssans.

- Om at romantisere et socialt boligområde på grund af en U2 sang.

Af Peter Kyhl Olesen

Dublin, Irland for år tilbage: Og jeg som ellers højt og helligt havde lovet mig selv ikke at lade mig indfange i noget som helst, der har at gøre med at overdrevent fan – hysteri over at være i U2's hjemby, må alligevel se mig selv en tidlig morgenstund på bagsædet af en taxa, med en blodrød solopgang identisk med mine øjne efter endnu en drukfældig Dublin aften – og nat, give op. Med Guinness boblende i blodet og en alt for frisk taxachauffør bag rattet, kommer vi tættere og tættere på noget, som selv mine små og trætte pupiller opfanger og genkender silhuetterne af:

- Ain't this the Seven Towers?, snøvler jeg

- Yes, kommer det fra taxachaufføren

- Brilliant jubler jeg så højt, at taxaen nærmest giver sig til at slingre.

Taxachaufføren vender sig om og kigger undrende på mig, Han tager et sug af cigaretten.

- What the fuck is brilliant about the Towers?

Jeg bliver med et en smule mindre og kigger den anden vej.

Nej. Ret beset er der ikke særligt meget fantastisk ved De syv tårne. Fasionabelt arkitektur omgivet af et lukrativt område er det i hvert fald ikke. De syv tårne er højhuse som kun højhuse i socialt belastede områder kan se ud, det kunne i og for sig være højhusene i Gjellerup – planen eller Vollsmose jeg er tæt på, hvis altså ikke jeg var i Ballymunt – en forstad til Dublin..

Hvorfor så denne åbenlyse fascination af nedslidte og faldefærdige højhuse, der i årernes løb har huset nogle af Dublins svageste og fattigste eksistenser – og selvom om den nu er ved at blive revet ned – stadigt i folkemunde er indbegrebet af slummenes slum. Hvorfor bliver jeg så eksalteret, at jeg er på nippet på at få taxaen til at stoppe, så jeg kan få lov til at se nærmere på – og sågar måske røre ved den følelseløse kolde beton?

Fordi aldrig har en specifik linie som: / Sweet the sin/but bitter the taste in my mouth/ I see seven towers/but I only see one way out/ fra sangen "Running to stand still", gjort den så uhyggeligt nærværende; konklusionen af hvor stor magtesløsheden er, hvis man vil ud af et stofmisbrug og et deprimeret ræsonnement kommer også i sidste linie / She will suffer the needle chill/, hun vil lide under nålen eller kanylens kuldegysning.

Fortættende, forstemmende, poetisk funklende i sin lyrik, dødsensalvorlig i sit budskab og genial i dens konkretisering er sangen, så denne universelle problematik, forbandelsen og fordærvelsen får et ansigt gennem en piges forsøg, tekstens omdrejningspunkt, for at komme ud af sit stofmisbrug og en specifik lokalitet, hvor dette forsøg foregår - og altså mislykkes.

Som resten af sangene på 'The Joshua Tree' har 'Running to stand still' en sanselighed, der går direkte ind i sjælen. Med et stærkt visuelt og scenisk greb bliver vi tunet ind i et inderlighedens univers af sorg, rastløshed og længsel, og får ved hjælp af en usædvanlig iørefaldende, melodios og intens lydside et usædvanligt helstøbt resultat.